

α'

Λέξεις συλλέγεις στὰ στυφά σου χείλη,
τις πλάθεις σύννεφα, πλατεῖες, μορφές,
τρούλους ύψώνεις, τ' οὐρανοῦ τὴν ὕλη,
ἀετώματα, ὅπλα, ἀψίδες σκυθρωπές.

Μνηῆμες ζυμώνεις στὰ μικρά σου χέρια,
σχεδίες π' ἄραξαν σὲ μι' ἄλλη ἀκτὴ,
κάστρα ὀλομόναχα τὰ μεσημέρια,
πλακόστρωτα πλυμένα ἀπ' τὴ βροχὴ.

Τρέχουν στὰ κύματα τ' ἀδρά σου μάτια
τὸ μυστικὸ νὰ μάθεις ποῦ κρατοῦν.
Μόνο μου σθένος, μόνη μου ἐπικράτεια,
νὰ μὴ τὸ μάθεις, νὰ μὴ σοῦ τὸ ποῦν.

Σκύψε καὶ ρώτα τὸν ὑγρὸ καθρέφτη,
αὐτὸς ποῦ βλέπεις εἶμαι ἀλήθεια ἐγώ;
Κλειῖσε τὰ βλέφαρα, ἡ νύχτα πέφτει,
εἶμαι ὁ Κανένας — δὲν θὰ σοῦ κρυφτώ.

§

β'

Τὴν πόρτα ἀγγίζω. Τὸ κλειδὶ τῆς φυλακῆς μου,
ἓνα κομμάτι σύρμα ὠχρό, ἓνα ἀπλὸ γρανάζι,
σκιρτάει στὸ χέρι μου βαρὺ. Ναί, μὲ τρομάζει
αὐτὴ ἡ στροφή τῆς κλειδαριᾶς, καὶ τῆς ζωῆς μου.

Τὴ νύχτα πάω νὰ συλλαβίσω. Ἀχνη ἢ φωνή μου,
πάνω στὰ πλήκτρα μου καὶ πάλι λαχανιάζει.
Πατοῦν τὴ γλώσσα μου τοῦ πόνου οἱ βαστάζοι,
καίει μὲς στὸ στόμα μου τ' ἀλάτι τῆς ἐρήμου.

Ποιὰ μοχθηρὴ μᾶς φθόνησε ἄραγε Ἐρινύα;
Δὲν ἦταν παρὰ μόλις χθὲς ποῦ ἐδῶ, θυμῆσου,
τὰ χεῖλη σου ἔπινα, βαθειὰ κόκκινη φλέβα.

Ἦχι δὲν εἶμαι ὁ Ἀδάμ, δὲν εἶσαι ἡ Εὐα.

Ἄρκεσε ὥστόσο μιὰ στιγμή καὶ τί εἰρωνεία —
βρεθήκαμε ἔξω ἀπ' τὶς αὐλὲς τοῦ Παραδείσου.

§

γ'

Dum spiro scribo. Ἡ νύχτα πέφτει κι ὅλο ἐγὼ
πιάνω καὶ πάλι νὰ σοῦ γράψω. Πάλι, πάλι,
μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸν παλιό. Δὲν ἔχω ἄλλη
διαφυγὴ, ἄλλη ὡς ἐσένα νὰ μὲ φέρει ὁδὸ.

Σκοτάδι παίρνω. Τῆς καρδιᾶς μου τὸ μελάνι
χύνω σὲ γράμματα στὸ ἀόρατο χαρτί.
Ἦλος μου ὁ κόσμος μιὰ ὀθόνη, μιὰ χοάνη
γεμάτη ἀστέρια ἀπ' ἀνεύρετη γιορτὴ.

Γράφω σὰν τὸ φθινόπωρο: σὲ φύλλα
Ποῦ κάποτε ἔστεκαν στὰ πιὸ ψηλὰ κλαδιά.
Ἦσπου τοῦ ἀέρα μιὰ ριπή, μι' ἀνατριχίλα,
τὰ ἔστειλε κέρδος στὸ ποτέ, στὸ πουθενά.

Μετράει τὶς ὥρες τοῦ ἀντίστροφα ὁ Φλεβάρης.
Πῶς ἀπ' τὴ λίγη τὴ ζωὴ του νὰ πιαστῶ;
Μὲ ποιὰ μου δύναμη, τὸ κέρασμα ποιᾶς χάρης,
ἐγὼ ποῦ βρῆκα μέσα ἐκεῖ τὸν Αὐγουστο;

§

(Πάνω σὲ τρεῖς στίχους τῆς Κάτιας Κάποβιτς)